

žitků snad dovozovati, že jen ti pobíratelé odpočivných a zaopatřovacích požitků podléhají pojistné povinnosti, kteří po dobu své aktivity na podkladě předpisů bodů a), c) a e) byli dle tohoto zákona pojištěni, neboť zákon stanoví v bodu d) tuto pojistnou povinnost zcela samostatně a všeobecně pro určité pobíratele odpočivných a zaopatřovacích požitků, aniž okruh těchto osob omezuje na ty, kteří již v době aktivity pojistné povinnosti dle tohoto zákona podléhali.

S tohoto hlediska je pak in concreto zcela hostejno, zda cestáři, o které jde, byli v době aktivity zaměstnáni jen na podkladě soukromoprávního smluvního poměru, zda byli definitivní a zda jejich zaměstnání bylo vedlejší, kterýmžto okolnostem stížnost zřejmě přikládá rozhodující význam.

Zákon v § 1 odst. 1 bodu d) nepojí pojistnou povinnost na jakékoliv pobírání odpočivných nebo zaopatřovacích požitků, nýbrž musí se jednat o »normální« odpočivné nebo zaopatřovací požitky. Podle obecného významu slov i dle terminologie zákonodárné lze pod »normálními« odpočivnými nebo zaopatřovacími požitky rozuměti jen ony požitky, které jsou spojeny s ukončením aktivního poměru dle předpisů pro tu kterou kategorii zaměstnanců platných a na které je z titulu dřívější aktivní služby právní nárok. Myšlenka tato došla ostatně pozitivního výrazu i v § 11 vlád. nař. č. 252/1933 Sb.

Z tohoto pojmu ostatně vychází i žal. úřad, neboť v odůvodnění nař. rozhodnutí konstatuje, že cestáři mají právní nárok na pensi, jim stěžujícím si okresem poskytovanou, ježto se jim v aktivní službě z platu srážejí pensijní příspěvky, a nejsou z tohoto důvodu starobně pojištěni podle zákona č. 221/1924 Sb.

Stěžující si okres popřel však již ve svých odvoláních, že by šlo o normální pensi, a tvrdil, že jde toliko o dar z milosti, na který cestáři žádného právního nároku nemají; ve svých stížnostech popírá pak správnost předpokladu žal. úřadu, že se cestářům po dobu aktivního zaměstnání srážejí z platu pensijní příspěvky. — — —

Žal. úřad uplatňuje ovšem ve svých odvodních spisech různé okolnosti, svědčící právnímu nároku cestářů, avšak okolnosti ty nebyly uvedeny již v nař. rozhodnutích a žal. úřad, ačkoliv stěžující si okres ve svých odvoláních výslovně existenci právního nároku cestářů na odpočivné požitky popřel — čímž zřejmě uplatnil, že nejde o cestáře ve smyslu zákona č. 17/1920 Sb. —, nekonal též v tomto směru žádného šetření za součinnosti strany, jehož výsledek by byl obsažen ve správních spisech. Nedostatek tento znemožňuje jak stěžujícímu si okresu řádnou obranu, tak i nss přezkoumání správnosti skutkových základů, z nichž úřad vycházel, a znamená proto podstatnou vadu řízení.

#### Č. 12.402.

**Samospráva obecní:** Zákaz vydaný obcí, který má povahu pozitivního zákroku policejního, nezakládá nároku na náhradu škody podle § 37 čes. obec. zřízení, i kdyby jím byla obec porušila zákon a stranu poškodila.

(Nález ze 14. května 1936 č. 13.000/36.)

**Prejudikatura:** Boh. A 9492/31.

**Věc:** Josef Š. v Radošovicích proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. května 1934 o náhradě škody podle § 37 obec. zřízení.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z výměru okr. úřadu v Říčanech z 23. února 1934, vydaného po slyšení okr. výboru v Říčanech, kterýmžto výměrem byla zamítnuta st-lova žádost z 28. dubna 1933, aby byla ve smyslu § 37 čes. obec. zřízení vyslovena povinnost zúčastněné obce Radošovic nahraditi mu škodu způsobenou opominutím povinností, jež staveb. řád ukládá obci u výkonu samostatné působnosti v oboru policie stavební.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel soud z těchto úvah:

Žal. úřad v odůvodnění svého rozhodnutí vychází z předpokladu, že zavinění obce, pro něž se st-l domáhá na obci náhrady, spočívá podle jeho tvrzení v tom, že obec mu ve smyslu § 27 staveb. řádu zakázala pokračovati v přestavbě a předsevzítí podstatné změny stavební. Proti tomuto zjištění st-l námitek nevznáší, a proto neměl ani soud důvodu vycházeti ze skutkového předpokladu jiného. Ani proti tomu, že žal. úřad tento zákaz kvalifikoval jako pozitivní zákrok policejní, stížnost nic nenamítá.

Předmětem sporu je výhradně otázka právní, zda zákonný výraz opominutí, jež je podle § 37 obec. zřízení nezbytným předpokladem pro vznik nároku poškozeného na náhradu škody jemu vzniklé, dlužno vykládati v užším smyslu negativním jako nevykonání nějakého pozitivního zákroku, k němuž obec je po zákonu povinna, či má-li býti pojímán ve smyslu širším jako zanedbání jakýchkoli povinností zákonných, třeba i v rámci nějakého zákroku pozitivního.

Nss již ve svém nálezu Boh. A 9492/31 se přiklonil k prvému z těchto dvou názorů a vyslovil, že zákaz mající povahu pozitivního zákroku policejního a nikoli povahu opominutí policejně úředních povinností obce, nezakládá nároku na náhradu škody podle § 37 čes. obec. zřízení, i kdyby jím byla obec porušila zákon a stranu poškodila. Při názoru tom setrval soud i v daném případě a odkazuje podle § 44 jed. ř. na podrobné odůvodnění citovaného nálezu. K vývodům dnešní stížnosti se jen ještě dodává, že ani německý výraz »Vernachlässigung von Pflichten« — třeba německý text čes. obec. zřízení jako zákona zemského je stejně autentický jako text český (Boh. A 3850/24) — nelze vykládati tak široce, jak za to má st-l, a pojímati do něho i nezachování zákonných povinností při zákroku pozitivním, neboť i v německém znění byl by zákonodárce pro tak široké pojetí musil použití výrazu »Verletzung von Pflichten« (porušení povinností) nebo výrazu podobného.

### Č. 12.403.

**Z n á m k o v é p r á v o:** \* Je nezákonné, dospěl-li žal. úřad k závěru o podobnosti známek podle § 3 známkové novely z r. 1895 v předpokladu, že možnost záměny průměrným konsumentem při obyčejné po-